

AÐALFUNDURIN 1985

Fundarskrá (sambært grein 15 í lóg FK's):

1. Val av fundarstjóra
2. Val av fundarskrivara
3. Frágreiðing frá stjórnini
4. Framlaga av reiðinskapi 1984
5. Orðaskifti um 3 og 4
6. Uppskot frá stjórn ella limum sbr. grein 14
7. Val av stjórnarlimum og tiltakslimum
8. Val av limanevnd og val av tiltakslimum
9. Val av grannskoðara og tiltaksgrannskoðara
10. Ymiskt

Fundurin verður hildin í hesi raðfylgju:

KLAKSVÍK	Mánadagin 22. apríl	Sjómansheimið
TVØROYRI	Týsdagin 23. apríl	Hotel Tvøroyri
VÁGUM	Mikudagin 24. apríl	Hotel Vágur
FUGLAFIRDI	Mánadagin 29. apríl	Rest. Muntra
TÓRSHAVN	Týsdagin 30. apríl	Havnar Klubba

Allar dagar kl. 20 — tó á Tvøroyri kl. 20.30.

Uppskot til viðgerðar á aðalfundinum skulu verða stjórnini í hendi 14 dagar undan fundinum.

STJÓRN FØROYA KEYSSAMTØKU

Pakkaferðir við Smyril Line

Í hesum døgum verður ein nýggj og áhugaverð skrá fyri pakkaferðir hjá Smyril Line givin út bæði í Svøriki, Noreg og Danmark.

Í hesum litla heftinum, ið er í ymsum litum, verður greitt frá reiðarínum

Smyril Line og skipi tess Norrunu.

Í heftinum eru triggjar ymsar ætlanir fyri ferðir í Føroyum, Íslandi, Hetlandi og Noregi.

Smyril Line sigur í einum tíðindaskrivi, at við

fýra uppskotum um, hvussu ein eigur at leggja sær ferðina í Føroyum til rættis, vóna teir, at gera viðskiftafólkið nøgd bæði viðvíkjandi tí, sum er at uppliva og sjálvum prísinum.

Smyril Line hevur eitt týðandi ferðasamband við Ísland. Í hesum sambandi hava teir trý ymisk uppskot til ferðir, sum fevnir um rundferðir við bili, fritíð í summarhúsi og fritíð á hestbaki.

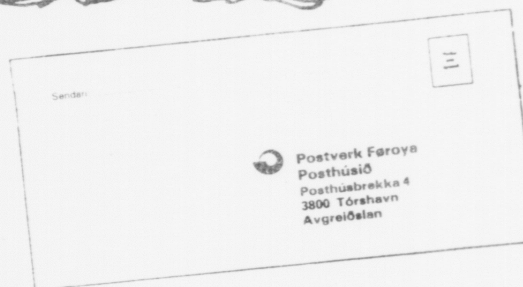
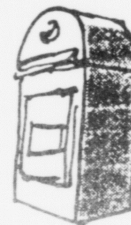
Í Hetlandi eru tveir ferðamøguleikar. Hesir eru fritíð á hotelli ella í fritíðarhúsi.

Í skránni er eisini nakað um Noreg, har móguleikarnir hjá føroyingum at ferðast eru sera góðir. Í

hesum sambandi hevur Smyril Line fingið í lag samstarv við fleiri reiðari, soleiðis at ferðaseðlarnir kunnu gerast bilgiri.

Tað er so lætt.....

... ein krossaðan kekk saman við inngjaldingunum í ein bjálva, sum eg leggi í postkassan!
Postboðið ber mær kvittaninar aftur.

tað ein kundi hava identifiserast seg við, var ongantíð tikið í nýtslu, og nú er tað ovseint.

Gerst ein nú greiður yvir, at orsökkin til hesa sorgbliku, hesa nivandi uppliving er eitt mistak, ein gjørdi: hetta, at ein kom á eina ranga rás her á livsleiðini, ja so kann livið gerast ein ævig vallaraferð, ein støðast onga-staðni, roynir alt, í eini vón um at rokka tí, ein einaferð lat gleppa sær av honum.

Nakað soleiðis sigur Johannes Slek, professari. Og vit mugu eisini á-sanna, at sjálvt upp imóti dustsins árum krøkja vit okkum mangan í hetta aktiva livi, kanska í teirru trúgv, at samfelagnum tørvar tað, sjálvt um vit øll, tá hartil kemur, eiga at duga at ásanna, at tíð okkara í livinum er við at vera runnin, og at morgindagsins samfelag er teirra, sum standa í mandómsins árum.

Vit høvdu óiva havt gott av at veri mint á, ella kunna um, meginreglurnar í teirri stoisku livs-áskoðanini.

Stoicisman er ein av teimum mongu heimspekilig skipanum, her í Vesturheimi, sum allar hava gjørt eina roynd at koma endamálinum, sannleikanum so nær sum gjørligt.

Tann stoiska áskoðanin er, at vit menniskju eru skapað til at gera goðar gerðir, og annars at vera fús til at laga okkum eftir alheims (kosmos) lógum soleiðis, at vit skilja deyðan og alla aðra liðing, sum ikki slepst undan, sum partar av eini guddómligari skipan, og sum eina avbjóðing til alt tað besta í okkum: til tey evnir, sum náttúra okkara, við hesum áður-nevnda fyrri eyga, er utgjørð við.

Kanska er hesin órimligi, yvirstressaði aktivitetur okkara, henda latan um seg ganga, henda mammoniseringin av stør-

bæru kenslum okkara, veraldargerðin av teirru tráan, sum vit øll eiga í barmi, eftir at byggja á varandi, andlig virði, sum hvørki inflatión ella húsangangur kunnu hotta, bert ein ótilvitað ræðsla fyrri innari menniskjuni, ein flýggjan út í villa dansin um gullkálvin, til kvirran kennist okkum óunnlig.

So hvi ikki nýta nøkur góð ár, um ikki fyrr, so í tí tyngna endanum av livinum, til djúpa húsans, eisini vanda móti einum sjálvum.

Bretski heimspekingurin og matematiski snildingurin Bertrand Russel sigur einastaðni soleiðis, at tað eru nógvir spurningar, teirra millum eisini tilkiri, sum eru av djúpastá týðningi fyrri andliga liv okkara, sum vit helst ongantíð fáa svaraðar. Hevur, t.d. alheimurin, (universið), nakra heildarætlan ella -endamál, ella er hann bert ein tilvilddarligt fyrirbrigdi á einari litlari gongu-

stjørnu, okkara jørð, har livið einaferð sambært visindina, verður ómøguligt at liva? Er tað góða og tað illa av týðningi fyrri alheimin, ella bert fyrri okkum menniskju?

Russel, sum var avgjörður ateistur, sigur viðari, at so gløgt, so geislandi mannavit og hugflog er, so vil tað tó einaferð verða týnt, tí endaleysa rúmdin skal skakast, alt verður aftur dust og øska, og ævinleiki er eingin.

Men so leingi til tað hendir, er tað skylda okkara, at halda eginleikanum til at húska, tilvitan okkara má ikki kovast, vit mugu halda uppi eginleikanum til at undrast, undrast yvir øll fyrirbrigdi í náttúruni, sum fyrri ein stóran part, til ævigar tíðir, koma at standa ósvarað, undrast yvir tað velduga kosmos, alt hetta, sjálvt um vit vita, at alt ber feigdina í sær.

Um vit kunna fylgja honum í tí dómi hann fellir

yvir øllum, sum livir og rørist, má hvør einstakur taka støðu til, um fatan hansara røkkur so langt. Tað er tó sagt á ein nokk so poetiskan hátt, hóast tað kann tykjast styggjandi.

Tann aldargamli spurningurin er framvegis: hvat er sannleiki? Fyri 2000 árum síðan spurdi ein rómverskur landshevdingi í Judea: hvat er sannleiki, síðan feldi hann dóm yvir drott sannleikan og tváði hendur sínar.

Søren Kierkegaard sigur um hetta, so torskilt tað enn ljóðar, at einhvør livs-áskoðan kann vera sonn fyrri tann einstaka, um tann einstaki í sannleika livir eftir hesi síni áskoðan.

Men hvat er so sannleiki, hvat einari livs-áskoðan viðvíkir? Ein objektivan sannleika sum tann, ið visindin skilir sum sannleika, kunnu vit ikki her visa á. Støðutanin til henda spurning,

má bliva støðutanen hins einstaka men, sum Kierkegaard sigur, objektivið prógva at ein livsáskoðan er sonn, kunnu vit ikki.

Vit kunnu, við tankans megi, troðka okkum longur og longur inn í tað ókenda landi, sum er millum tað tilvitaða livið og ævinleikan, kunnu halda at vit hava rokki sannleikanum, men ongantíð fáa váttat, objektivið, at so er. Tað frægesta, vit kunnu gera sum menniskju, er at vera við til, av og á, at leggja ein stein afturat tí stóra bygningverki, vit kunnu kalla tempul sannleikans, sum arbeið hevur verið uppá, alt síðan menniskju fóru at húska, men sum ongantíð verður fullgjørt.

Niels Juel Nolsøe